

KARAMAN NECİP FAZIL KISAKÜREK SOSYAL BİLİMLER LİSESİ

KALDIRILANLAR

ISSN : 3023-8315

Kültür Edebiyat ve Düşünce Dergisi

Yıl : 4 Sayı : 11

İmtiyaz Sahibi

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal
Bilimler Lisesi Adına
Ahmet AYDOĞDU
Okul Müdürü

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Şeref ACAR

Editör
Bergüzar KAYA
Hatice KARABACAK

Yayın Kurulu
Yağmur YAVUZCAN
Eren AYDIN
Azize Neslihan KIZIL
D. Rana ARIK
Yağmur Ceylin GÜL

Erva TAŞOL 1
BİR HAYAT BİR FOTOĞRAF

Azize Neslihan KIZIL 7
SISLERİN ARDINDAKİ ADAM

Elif ERAKDEMİR 10
BİR UMUT

Emine İdil AT 13
ZAMANI TAMİR ETMEK

Azize Neslihan KIZIL 16
NECİP FAZIL KISAKÜREK
SOSYAL BİLİMLER LİSESİNDE BİR GÜN

Eren AYDIN 23
KIRIK KUM SAATI

Yağmur YAVUZCAN 25
DİLİMİZ KİMLİĞİMİZDİR

Yağmur Ceylin GÜL 28
ORADA BİR KÖY VAR UZAKTA

Yağmur YAVUZCAN 31
YAĞMURLARDAN SONRA BÜYÜRMÜŞ BAŞAK

Eren AYDIN 33
BİR TOPUN PEŞİNDE KOŞAN HAYATLAR

Hakkı Gani BAŞARA 35
PERDESI YIRTIK DÜNYA

Editörden

“Okumaktan mana ne
Kişi Hakk’ı bilmektir”

Dergimizin 11.sayısında yine beraberiz. Mayıs ayındayız ve yine bir okul dönemi bitiyor. Bu ayın sonuna doğru son yazılarımızı da yapıp bir okul yılını daha kapatacağız.

Son sınıflar üniversite sınavına girecekler. Yoğun bir çalışmanın ardından hayırlısı ile arkadaşlarımız üniversiteli olacaklar. Bu yıl da her yıl olduğu gibi Türkiye derecesi yapan arkadaşlarımız olacak inşallah.

Üniversite sınavına hazırlık çok uzun soluklu bir çalışma. Bazı arkadaşlarımız lise i’de bu çabanın içine giriyorlar ve bu çalışmanın sonucunu da gerçekten çok iyi başarılarla imza atarak alıyorlar, Türkiye dereceleri yapıyorlar. Tabi birçok kişi gezip eğlenirken, dışarlarda dolaşırken, elinden telefonu düşürmezken, bunların aksine oturup çalışanlar, emeğinin karşılığını alacaklar ve büyük bir mutluluk yaşayacaklar.

Bu yıl kar erken yağmış, Kasım ayında yağan kar bizi ziyadesi ile mutlu etmişti ama sonrasında beklediğimiz kar yağışı gerçekleşmedi. İlkbahar geldi geçiyor ama bahar yağmurları da istenen düzeyde olmadı. Nasip tabi, buna da şükür.

Su sorunu şehrimizin, ülkemizin ve tüm dünyanın en önemli sorunlarından biri. Bu sorunu biraz olsun çözebilmek için hepimizin üzerimize düşen sorumluluğu üstlenmesi gerekir.

İlimizde Mayıs ayında 748. Türk Dil Bayramı ve Yunus Emre’yi anma etkinlikleri düzenlendi. Bu kapsamda birçok kültürel ve sanatsal program yapıldı. Biz de Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi olarak hikâye yazarı Tuncay Günaydın’ı okulumuzda misafir ettik. Yazar Günaydın niçin yazıyoruz, niçin okuyoruz soruları etrafında kelimelerin gücü üzerinde durduğu söyleşisinin ardından kitaplarını da imzaladı. Yeni sayılarda buluşmak üzere... Okumaya ve yazmaya devam...

Karaman Necip Fazıl Kısakürek
Sosyal Bilimler Lisesi

ISSN : 3023-8315
<https://meb.ai/UcRfydE>

Kapak Fotoğraf : Mustafa ERBAŞ - Yunusça Bakmak Fotoğraf Yarışması

Dergimiz, okulumuz “Masaiüstü Yayıncılık Atölyesi’nde” basılmıştır

Yazılarınızı; kaldirimlarsbl@gmail.com adresine gönderebilirsiniz

Sene 1960, yer
Karaman İtfaiyesi,
Ali Tunç ve
arkadaşları için
önemli bir gün.

Çünkü o yıllarda fotoğraf çekti-
rebilmek ender olaylardan biri
ve herkese nasip olan bir şey
değil. 1946 model Ford kamyo-
nun arka tarafında sadece ka-
fasının bir kısmı görünen çocuk
için ise bu an mutlaka unutul-
mazdı. Hem bir itfaiye aracının
üzerine çıkmış hem de o an bir
fotoğraf çektirmiş. Böyle bir ara-
cı görmek her zaman her kişiye
de nasip olmazdı o

çok mühim bir hadise idi.

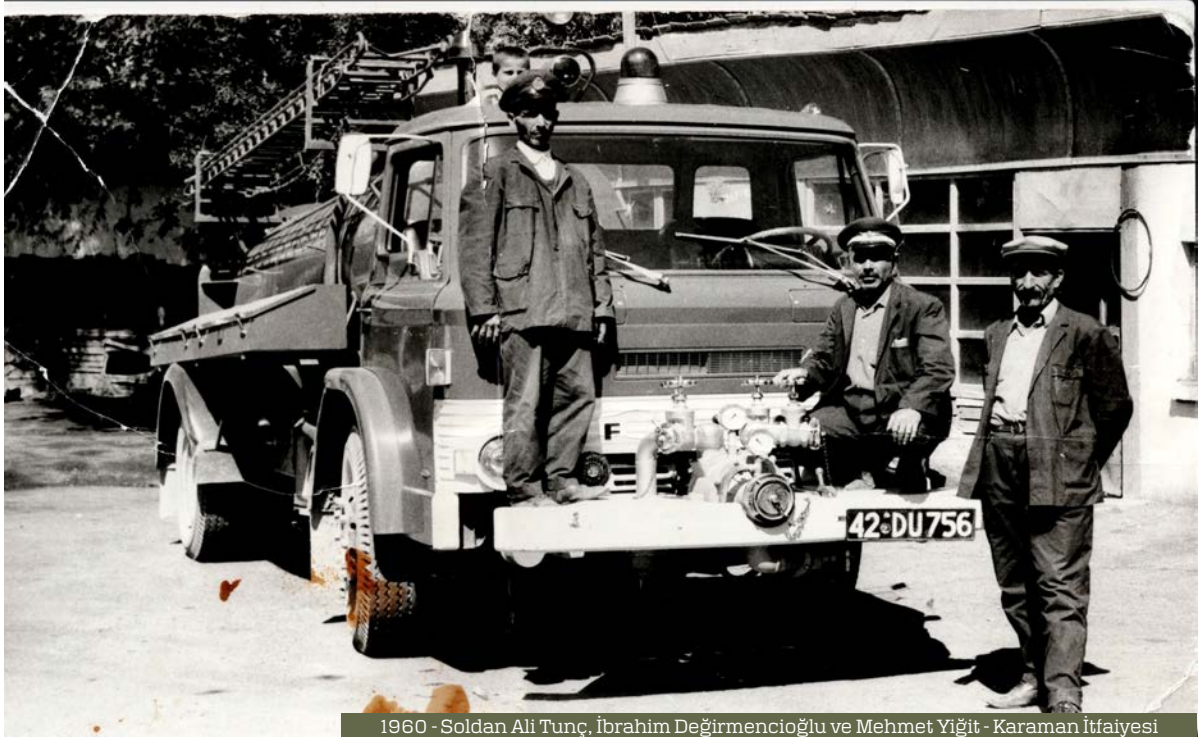
Eski itfaiye binası mezarlığın
hemen altında şimdi musalla
otoparkının olduğu yerde idi.
Küçük bir bina ve genişçe bir
bahçesi vardı.

Üniformasını ve kasketini alan
büyük dedem büyük bir sorum-
luluğun altında insanların ve
canlıların kahramanı olmaya ka-
rar veriyor ve bir itfaiyeci oluyor.
Onu itfaiye arabasının içinde,
olay yerine giderken gören her-
kesin içinde bir umut doğuyor
adeta. Çocuklar büyük bir ne-
şeyle etrafa haber veriyor “itfa-
iye geldi, itfaiye geldi.” diyorlar,
“işte kurtulduk.” birileri bir yer-
de yeniden hayata tutunuyor.

Ali Tunç gençlik yıllarından beri

Erva TAŞOL BİR HAYAT BİR FOTOĞRAF

yıllarda. Karaman itfaiyesinde
bu araçtan sadece iki tane var-
dı. Dolayısıyla böyle bir aracın
üstüne hatta tepesine çıkıp fo-
toğraf çekirmek de o yıllarda

1960 - Soldan Ali Tunç, İbrahim Değirmencioğlu ve Mehmet Yiğit - Karaman İtfaiyesi

kızgın ateşle savaşıyor, yoruluyor ama kurtardığı insanların yüzündeki tebessümü görünce, onların hayır dualarını aldıkça gücüne güç katıyor. Belki yakınları, ailesi istemiyor bu işi yapmasını, can kurtarma peşinde koşarken kendi canından olmasından korkuyorlar; düşüncesi bile korkunç geliyor onlara ama bu işi yapmak Ali Tunç'un hayatı olmuş.

Ateş püsküren, insan kanına susamış alevler arasında; çukura, kanalizasyona düşen, mahsur kalan çocukları kurtarma çabasında olan dedemin hayatı siren sesleri ve soğuk demir merdivenler arasında devam ederken bir itfaiyeciyi o zamanın Karaman'ın da herkes tanıyor.

Fotoğraftaki kişiler Ali Tunç ve arkadaşları. Dedemin ender fotoğraflarında biri. Zaten o yıllarda öyle pek fotoğraf makinesi insanın ayağına gelmezdi. Mutlaka bir mühim kişi çekmiştir bu fotoğrafı.

Bu fotoğraftaki kişilerin hepsinin ayrı ayrı hayalleri ve umutları var, kimisi işini canla başla yapıyor, kimisi ise sadece ailesini geçindirme derdinde.

19 Eylül 1964 tarihinde cumartesiye pazara bağlayan o gecede adını gazetelere yazdırdı büyük dedem ve takım arkadaşları. Çarşıda bir terzinin kömürlü ütüsünün yol açtığı büyük çarşı yangınında yüzlerce dükkân kül olmuş. İnsanlar ekmek teknelerini bir gecede kaybetmiş ve gelecek hakkında kara kara düşünmeye başlamışlardı. O gece siren sesleri, feryatlar ve acılar hiç kesilmemişti. Karaman tarihinin korkunç ve karanlık sayfalarından biri olan bu gecede Ali Tunç'un da içinde bulunduğu itfaiye ekibi büyük ve zorlu bir mücadele vermişler. Gece vakti başlayan yangın dükkânların ahşap olması dolayısıyla çok hızlı yayılmış ve bu çarşı yangını birçok insanın ve Karaman'ın kaderini değiştirmiş. Bu yangından sonra birçok kişi Avrupa'ya çalışmaya

Karaman İtfaiyesi

gitmiş ve bu göç hiç durmamış. O zaman devlet dükkânı yananlara öncelik tanımış, bir göç başlamış böylelikle ve bu göç yıllar boyu büyüyerek devam etmiş. Sadece dükkânı yananlar değil köylü şehirli birçok kişi tutmuş Avrupa yollarını.

O yıllarda Türkiye basınında da zamanın büyük gazetelerinde de bu yangın haberleri çıkmış. İmaret dergisinde Alaattin Uca ve Aytunç Ülker'in "1964 Karaman Yangını" başlıklı yazılarında olayın tanığı bir vatan-daş çarşı yangınına şöyle anlatır:

"Yangının çıktığı gece birkaç el silah sesi işittik. Herhalde bir olay oldu diye düşündük. Meğer bekçiler yangını haber vermek için ateş etmişler. Hep beraber yangının çıktığı yere koştuk. Biz oraya yeni vardığımızda yangın yeni başlamış ama tam olarak sarmamıştı. Yangın yerine ilk gelen insanlar terzi dükkânın camını kırınca havanın

içeriye girmesi ve rüzgarında etkisiyle yangın bir anda dağıldı. Alevler o kadar dağıldı ki minarenin boyunu aştı ve hortum gibi gökyüzüne yükseldi. Tabi o zaman Karaman Belediyesi'nin itfaiyesi yetersizdi. Derhal Konya ve Ereğli'den yardım istendi... Tüm Karaman halkı yangın çarşının dışına sıçramasın diye kenardaki binaları soğutma yoluna gitmiş. Halk çeşmelerden kovalarla su taşıdı. Hatta bir ayakkabıcının bodrumundaki ve dükkânındaki mallarının çıkarılmasına ben yardım ettim. Çoğu dükkân sahibinin yangından haberi yoktu... O zamanlar yüzün üzerinde dükkânın yandığı söylendi." (Ali Ünlüer röportajı)

Yine aynı yazıda Karaman yangınına o zaman Karaman itfaiyesinde çalışan Abidin Durak ise şöyle anlatır:

"Karaman çarşı yangınında bende görevde idim..O zamanlar itfaiyede çalışıyordum.

1960 - Ali Tunç ve Arkadaşları - Karaman İtfaiyesi

Şoför muaviniydim .Daha sonra makinist oldum. 1961 yılında itfaiyede çalışmaya başlamıştım. Yangın günü ailem evde buğdayları yıkadı avluda seriliydi. Gece vakti siren sesi duydum ve yangın var diye evden çıktım. O zamanlar telefon falan yoktu. Apar topar bisiklete bindim ve yangın yerine gittim. Oraya varınca itfaiye arabasının yanına geçtim. 1946 model Ford marka bir aracımız vardı. Devamlı yangını onunla söndürmeye çalıştım. Suyla hemen hemen 24 saat çalıştık. Yangın gece 2-3 gibi çıkmıştı. Çarşıda Külâhçılar Camisinin orada bir terzi varmış. O zamanların ütüsü kömürlü ütü Elektrikli ütü var mıydı bilemeyeceğim ama terziler genelde kömürlü ütü kullanırdı. Terzi kömür ütüsünü ateşli bir şekilde masanın üzerine bırakmış ve orandanda yangın çıkmış. Onun karşısında da Tartan oğulları'nın, Hacı Samilerinin kumpanya adında bir satış yerleri vardı. Orada da ispirto, kükürt falan satılırdı. Yangın oraya atlayınca harlama oldu ve yangın daha da genişledi. Yangın bütün çarşığı sardı ve esnaf büyük zarar gördü. 24 saat kadar orada durduk. Ben elimde hortumla

nerede ateş görürsem oraya sıktım. Karaman itfaiyesinin o dönemde 1 tane Thames marka vidanjörü vardı, 2 tane de 1946 model Ford vardı, birde 1951 yada 1953 model Star vardı. İtfaiyenin araç gereç durumu oldukça zayıftı. İtfaiye eride 2 arkadaştık. Biri bendim biride Kadir Kılıçvur idi. Makinistimiz Rıfat Bacak idi.Şoförlerden İbrahim Değirmencioğlu ve Hüseyin kuş vardı. İtfaiyeyi idare eden Ali Tunç isminde bir arkadaşımızdı. İbrahim Arabacıda itfaiye amiriydi. O zamanlar müdürlük yoktuda amirlik vardı... Karaman itfaiyesi çok yetersiz kaldığı için Ereğli ve Çumra'dan itfaiyeler geldi. Diğer yerlerden gelip gelmediğini o telaşın içinde anlamadım. Çok yorulduk o gece 24 saat o sıcakın içinde hortum tut-

Karaman İtfaiyesi

tuk. Herkes bir yeri söndürmek için çaba harcadı ama kimin ne yaptığı belli değildi. Herkes kendi malının peşine düştü.”

Bütün birikimlerini bir gecede kaybetmiş olan halk sevdiklerini geride bırakarak ellerindeki bavullarla Avrupa'ya, yeni hayatlar ve umutların yeşereceği şehirlere uğurlandılar.(Şu anda ise TCDD binasının önündeki tahta bavulla oturan erkek heykeli, bu insanları temsil eder)

Karaman'ı sarsan bir diğer yangın ise Cumhuriyet İlkokulu yangını. Bu yangını İmarat dergisinde Ahmet Aydoğdu “Sirenler: Şehrin Çığlığı ”adlı yazısında şöyle anlatır:

“Cumhuriyet okul yangınına ise 45 yıllık meslek hayatının 8 yılını o okulda öğretmen 30 yılını müdürü olarak geçiren Necati Güngör'ün kendisinden dinleyelim: ‘12 Ağustos 1981... O gün misafirlerim gelecek, kaymakamlıktan izin aldım, yine de okula uğradım saat 10.00 gibi... Osman Efendi müdürüm bir günde şu okula gelme diye takıldı, kahvemi içtim, saat 11.00 gibi ayrıldım. Misafirlerimi karşıladım, eve geçtik. Hoşbeşten sonra yemeğe oturduk. Saat 12.00 gibi telefon geldi : “Müdürüm ne duruyorsun, okul yanıyor?” Misafirlerden izin istedim, mobiletime bindiğim gibi okula vardım. Bir baktım ki çatıyı alevler sarmış, yanıyor okul... Bina 1946 yapımı, devletin bir ku-

ruş katkısı yok, vatandaş yaptırmış. Birinci katın tavanı ve ikinci katın tabanı tamamen ahşap... Daha önceki yıllarda hizmetli arkadaşlar zemin tahtalarının üzerine toz olmasın diye yanık yağı dökerek farkında olmadan çıraya dönüştürmüşler döşemeleri. Alevler giderek büyüyor. Derken itfaiye aracı geldi. Ama şansa bak ki, gelen araçta su yok. Haydi bakalım gerisin geriye su doldurmaya gitti. Neyse ki diğer araç geldi de akşama kadar yangını söndürdüler. Ertesi gün müfettişler geldi, inceleme yaptılar. Yangının elektrik kontağından çıktığını rapor ettiler. Tabi bu arada bana soruşturma açıldı. Hakim Bey 'e dedim ki: “Şunlar yıl

Karaman Gar Binası

içinde İlçe Eğitim Müdürlüğüne verdiğim raporlar... Üç yıl art arda elektrik tesisatının gözden geçirilmesini istemiştım ama dikkate alınmamış". Hakim Bey, ifadelerimi yeterli görmüş olacak ki, soruşturmada aklanmış oldum. Yangın esnasında takdire şayan bir olaydan bahsetmeden geçemeyeceğim yangın başladığında ben okula varmadan önce oradan tesadüfen geçmekte olan öğretmenimiz Hatice Cengiz bakmış okul yanıyor itfaiye henüz gelmemiş düşünmüş ki 2. katta müdür yardımcısı odasında 1946'dan bu yana saklanan diploma defterleri, kütükler, resmi evraklar hep kül olacak. Alevler 2.kata inmeden bunları kurtarayım. Koşmuş merdivenlere... Polisler engel olmak istemişler ama başaramamışlar. Çıkış yurkariya almış almış indirmiş ne kadar defter, dosya vs.varsa. Bu yüzden önemli hiçbir ev-

rakımız kaybolmadı yangında Allah'a şükür. Karaman'ın en eski okullarından biri. Arşivinde yakın tarihimiz saklı bu gün bu defterlere ulaşabiliyorsak bunu tamamen Hatice Hanım'a borçluyuz.'

Karaman itfaiyesinin bir parçası olan Ali Tunç alın teriyle kazanılmış helal parasıyla ailesini geçindiriyor, hayat yoruyor belki ama iyi bir geçmiş bırakabilmek için işini en iyi şekilde yapmaya çalışıyor.

Dedem Ali Tunç 1950 yılında başladığı bu mesleği 1998 yılına kadar, bu dünyaya veda edene kadar yapar. Şimdi sanki hiç yaşamamış gibidir bu fotoğraflar da olmasa. Hayat işte böyle, bir varsın bir yoksun. Senden geriye kalanlarsa yaptığın güzel işler ve birkaç fotoğraf... İşte hayat...

Cumhuriyet İlkokulu - Karaman / Karaman Kültür Müdürlüğü arşivi

Azize Neslihan KIZIL

SİSLERİN ARDINDAKİ ADAM

Şehir, yeni bir güne uyanmaya hazırlanıyordu ama henüz kimse tam anlamıyla uyanmış değildi. Sabahın erken saatleri...

Güneş, utangaç bir çocuk gibi bulutların ardından çekingen bir şekilde bakıyor, ışıkları sokağın ıslak kaldırımlarına usulca değiyordu. Gözlerden uzak, sessiz bir kahrman, eldivenlerinin arasına sakladığı çatlamış elleriyle iki çöp konteynerini yolun kenarına doğru sürüklüyordu.

O, bir çöpçüydü... Ama sadece çöpleri değil, geceden kalma hayal kırıklıklarını, unutulmuş anıları ve saklanmış gözyaşlarını da topluyordu. Kim bilir kaç kişinin çöpe attığı

umutları ellerinden geçmişti? Kim bilir kaç buruşturulmuş mektubu, kaç kırık oyuncak, kaç solmuş fotoğrafı görmüştü?

Şehir, onun varlığını hiç bilmiyormuş gibi davranıyordu. İnsanlar kaldırımlarda yürürken onu fark etmiyor, çöplerini attıkları kutuların sabahleyin nasıl olup da boşaldığını düşünmüyorlardı. Oysa her sabah, sokağın en yalnız adamı olarak bir şehrin uyanışına şahit oluyordu.

Onun için hayat, hep sabahın en sessiz saatlerinde başlardı. Herkes uykudayken o, rüzgârla yarışarak sokağın tozunu süpürür, yerlere dökülen yaprakları toplayarak şehre yeni bir gün armağan ederdi. Çöp arabasının sesi, bir uyanışın habercisiydi. Belki de bu sesi yalnızca uyuyan sokak kö-

Fotoğraf : Emir BAĞCI Otuz Metrelik Yol - Karaman

Fotoğraf : Eda GÖKSU - Cumhuriyet Parkı - Karaman

pekleri, sabahın erken saatlerinde işe yetiştirmeye çalışan birkaç insan ve yaşlı pencereler duyardı.

Tam karşısında, eski ama zamana direnmiş bir apartman yükseliyordu. Keskin köşeleri ve dar balkonlarıyla, yılların yorgunluğunu içinde taşıyan bir yapıydı. O binada yaşa-

yan insanlar için belki de bu sabah sıradan bir sabahı. Kahvaltı hazırlayan anneler, işe yetiştirmeye çalışan babalar, okula gitmek istemeyen çocuklar... Fakat kimse bu sokağı her gün temizleyen adamın varlığını merak etmiyordu.

Belki de apartmandaki küçük bir çocuk, sabahları pencerenin buğusunu silip onu izliyordu. Belki, günün birinde o çocuk büyüdüğünde, bir sabah çöpçüye selam vermenin ne kadar değerli olduğunu anlayacaktı. Çöpçü, günlerdir ellerinden düşmeyen eski

bir not parçasını cebinde hissediyordu. Bir çöp torbasının içinde bulmuştu. Üzerinde birkaç satır yazı vardı:

“Hayat, her sabah yeniden başlar. Ama bazıları, bizim için çoktan başlamıştır.”

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ - Akteke Meydanı - Karaman

Kim yazmıştı, neden çöpe atılmıştı, bilinmezdi. Ama belki de bu satırlar, tam da ona yazılmıştı. Çünkü o, her sabah bir şehri yeniden başlatan adamdı. Gözlerinden kimse- nin fark etmediği bir yorgunluk akıyordu. Ama yine de başını dik tutarak yürüdü.

Yolun kenarındaki ağacın altında kısa bir mola verdi. Eller- ri cebinde, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gün doğmuş- tu artık. Yavaş yavaş insanlar uyanıyor, sokak kalabalıklaş- maya başlıyordu. Ama o, yine görün- mezdi.

Ve sonra, tıpkı her sabah yaptığı gibi, kimsenin teşekkür etmediği, ama her- kesin varlığına alış- tığı bir adam olarak bir başka sokağın kö- şesine doğru yürüdü. Gözleri hâlâ uykulu şehir, ona sırtını dönmüştü.

Ama belki de bu sabah, birisi durup ona se-

Ziya Gökalp Mahallesi - Karaman

Yeşilada Mahallesi - Karaman

lam verecekti. Belki de bir çocuk, annesine “Bu adam kim?” diye soracaktı.

Belki de hiç kimse fark etmeyecekti... Ama o, yine de sabahın sessizliğinde şehri uyandırmaya devam edecekti.

Saat sabahın beşi.
Şehrin nerdeyse
tamamı uykuda,
ışıkları titreyen
sokak lambaları
son nöbetini
tutuyor.

Elif ERAKDEMİR BİR UMUT

Pencereler kapalı, perdeler sıkıca çekilmiş. Ama o ayakta. Ali üzerinde kalın montu, başında yıpranmış bere, soğuktan kızarmış elleri ise ceplerinde duruyor. Her sabah aynı durakta, aynı saatte bekliyor. Elinde bir poşet, gözlerinde hayatın vermiş olduğu yorgunlukla yola bakıyor. O durakta beklemek, onun için sadece işe gitmek değil.

Orası umutla hayal arasında bir geçit gibi. Her gün biraz daha yorulmuş ama sabah yeniden başlamış gibi. Otobüsün farları uzaktan beliriyor. Ali biraz doğruluyor. Otobüs caddede gıcırdayarak yavaşlıyor. Soğuktan buğulanmış camların ardından içeride oturan silüetler görüyor. Koltuklar yorgun, kumaşlar eskimiş. Ama burası yüz-

lerce sabahın tanığı. Her koltukla başka bir hayat, başka bir hikâye. Otobüsteki herkes yorgun, uyuklu. Evinde çocuklarını bırakmış anneler, çocuklarına ekmek götürürebilmek isteyen babalar veya büyük hayallerin peşinde koşan çeşit çeşit insanlar otobüsün camından yola bakar halde. Ali de cam kenarına oturuyor ve dışarıyı izliyor. Gün daha doğmamış ama doğacak. Her sabah olduğu gibi. Otobüs ilerledikçe duraklardan başkaları biniyor. Herkesin yüzünde aynı ifade: sessizlik ve alışkanlık. Kimse konuşmuyor. Konuşmak için değil, dayanmak için buradalar. Ali de otobüs ilerlerken şehrin içine gömülü hayatları seyrediyor. Sokak köpekleri, açık bir fırının bacasından çıkan bir duman, bir çöpçü, kâğıt toplayan insanlar...

Fotoğraf : Emir BAĞCI - Karaman

Aklı evde bıraktığı çocuklarında. Küçük Yusuf'un dün akşam "Baba beni yarın okula sen götür." dediği çınlıyor kulaklarında. Ama götüremedi. Çünkü her sabah olduğu gibi bu sabah da Yusuf'un uyanmasına saatler kala çıkmıştı evden. İçinde bir burukluk, ama alışmıştı bu duruma. Sessizce oğlunun yanğını öpmüş,

üstünü örtmüş ve gitmişti. Otobüs Karaman Organize Sanayi Bölgesine varıyor, bir bisküvi fabrikasının girişine yanaşıyor. Ali'nin çalıştığı yer, şehrin biraz dışında geniş bir alana kurulmuş bisküvi fabrikası. O kadar çok çeşit var ki içeride: kakaolusu, fındıklı-

Fotoğraf: Emir BAĞCI - Karaman

sı, portakallısı... Ali en çok üretim bandında, bisküviler fırından çıkmışken oluşan o sıcak kokuyu seviyor. O koku ona çocukluğunu hatırlatıyor. Rahmetli annesinin evde zaman zaman yaptığı kurabiyeleri anımsıyor.

Otobüsün kapısı açılırken bu se-

fer içeriye soğuktan önce fırınlanmış bisküvi kokusu doluyor. İçeri girerken herkesi ezberlenmiş aynı şeyleri yapıyor, kimi baretini takıyor, kimi tulumunu, kimi ayakkabısını giyiyor.

Ali elini yüzünü yıkayıp üretim alanına geçi-

Ziya Gökalp Mahallesi - Karaman

yor. Gözleri hafif buğulu ama vücudu çoktan alışmış. Saati kontrol ediyor sanki bir an önce bitmesini ister gibi. Fırının sıcaklığı, paketleme makinelerinin sesi, kolilerin taşındığı tekerlekli arabanın gıcirtısı... Hepsi birbirlerine uyum sağlamış sanki bir orkestra gibi. Bazen saatlerce konuşmadan çalışıyor. Ama o sessizliğin içinde iç dünyası hep canlı ve düşünceli. Herkesin hayalleri her tarafı kaplamış, hepsi de çok büyük hayaller.

Bir hayali var. Bir gün çocuklarına daha güzel bir gelecek sunmak. Belki de sadece biraz daha fazla zaman ayırabilmek ailesine. Bunları düşünerek, içinden türküler mırıldanarak saatleri geçiriyor. Akşam vardiyası bittiğinde, güneş çoktan batmış oluyor. Ay, fabrikaya yorgun bir ışıkla bakıyor. Otobüs yine geliyor. Bu sefer yorgun bedenleri taşımak için. İçeride hala sessizlik hakim, ama bir farkla: herkes biraz daha rahat. Gün bitmiş, görev tamamlanmış. Dönüş her zaman daha güzel.

Otobüs Ali'yi yarın al-

mak üzere yine aynı durakta indiriyor. Aynı kaldırım, aynı sokak lambası, ama bu sefer bir sıcaklık var içinde. Çünkü az sonra evinin kapısından içeri girecek küçük Yusuf kapıda onu bekliyor olacak. Belki koşarak sarılacak boynuna, eşinin fedakâr gülümsemesiyle karşılaşacak. İşte o an, tüm günün yorgunluğu silinip gidecek.

Ve Ali ertesi sabah yine o durakta olacak. Yine büyük hayallerin peşinde hayat yolunda öyle koşturup duracak.

Çünkü emek, sadece alın teri değil; bazen de sevdiklerin için sessizce direnmektir.

Emine İdil AT

ZAMANI TAMİR ETMEK

*Zamanı tamir etmek küçük yaşlarda
küçük kalplerde başlar.*

İşte Durmuş Usta'da 40 yıl önce böyle dokunmuş Abdülaziz Çetin'in kalbine. Esasında 1964'de açılan dükkâna 1985'de 11 yaşında bir çocuk olarak, babasının bir arkadaşının tavsiyesiyle gelmiş Abdülaziz Usta. Sonrasında bir çırak bir kalfa olarak yoğurulmuş bu zaman kutusunun içinde. İlk başlarda bir usta olarak gördüğü insanı sonra bir baba gibi benimsemiş hatta babası yerine koymuş.

Babasından çok ustasını görmüş onun verdiği sevgi, bilgi ve tecrübe ateşleriyle pişmiş. Onun gözlerinde ustasına olan sev-

ginin yansımaları tarif etmek zor. Onun içinde ona ustasının ne ifade ettiğini birkaç kelimeyle

anlatmak zor olsa gerek ki, onu anlatmaya layık kelime bulamıyor. Ustaya verilen sözün çok önemli olduğunu o sözün ağızdan sadece bir kere çıkacağını söylüyor. Oysa şimdiki usta çırak ilişkilerinde bu samimiyet yok. Ben o usta çırak ilişkisini gördüm o gözlerde. Sadece maneviyatın ön planda olduğu, alınan bilgi tecrübe ve meslek eğitiminin kazanılan paradan daha önemli olduğu usta çırak ilişkisi. Çırağın ustasının bir lafını ikiletmemesi ustanın da tam bir örnek olmasıdır bu ilişki.

Zamanla hepsi değişmiş ve dönüşmüş. Abdülaziz Usta bu dönüşüm hakkında bize birkaç şey söyledi.

Ona göre devir dijital çağa, gençler ve çocuklar ise analog saatten dijital saate dö-

Fotoğraf : 1966 Karaman İhtiyarlar Kahvesi Yanındaki Saatçi - Saatçi Durmuş Akın ve Arkadaşları

ÇIRAKLIK MUKAVELESİ

ÇOCUĞUN

Adı ve Soyadı : Alihan Akın

Babasının Adı : H. Mustafa

Anasının Adı : Haride

Doğum Yeri : Karaman Devlet Hastanesi

Doğum Tarihi : 1954

Tahsil Durumu : Okul

İkamet Adresi : Fatma Mah. Barışkaya cad.

1 / 19

Yukarıda açık künyesi yazılı Alihan Akın Sanat öğrenmek üzere çirak olarak işe alınmıştır. Her gün saat 8.00 de işe başlayacak saat 12.00 arası dinlenecek ve saat 13.00 de işten çıkacaktır. Çiraklık müddeti 100 gün ve tecrübe müddeti 100 senedir. Kendisine menfaat olarak 100 TL verilecektir.

Adı geçen çiragin bu sanatta yetişmesi için öğrenme işi esas olup bunun haricinde şahsi ve hususi herhangi bir işte kullanılmayacaktır.

Ahlaki durumu gözetilecek herhangi bir hal ve hadise veya çocuğun ihmal ve gidişatının bozukluğu, işine itimatsızlığı halinde aşağıda adresi yazılı olan ve çocuğun velisi olan H. Mustafa Akın haber verilecektir. 1 / 19

İşe alan işverenin adı adresi : Özgen Akın
Çarşı Mah. Barışkaya
Gen. S. Karat.

İşverenin ünvan ve adresi : Özgen Akın
Çarşı Mah. Barışkaya
Karaman

İşverenin imzası : [İmza]

Velisinin imzası : [İmza]

Adresi : H. Mustafa Akın
Fatma Mah. Barışkaya
Barışkaya 30 Karaman

ÇANKAYA KİTAPEVİ - KARAMAN

nüşmüş. Yani artık analog saatlerde olduğu gibi geçmişten ders çıkarıp geleceği yönetmiyoruz. Dijital saatlerle sadece anı yaşıyor, geçmişten de gelecekte de bihaber oluyoruz. Bence haklı da çünkü bu kadar tarih kitabı, gelecek planlamaları boşa yazılmış olmasa gerek. Bu açıdan baktığımda da atalarımıza nazaran düşünce yapımız değişmiş.

İnsanların saat alırken dikkat ettikleri hususların değişmesi de bunu kanıtlar nitelikte. Eskiden saat gerçekten zamanı takip etmek için alınmış özellikle ibadet saatlerini takip edebilmek için. Şimdi ise saatler gösterişli bir takı malzemesi olmuş

durumda. Bir husus daha var ki eskiden saatler gerçekten değerli olurmuş ki takan şahıs gurbette, tanımadığı bir yerde ölürse falan saati satılır ve cenaze masrafları için kullanılmış. Yani eskiden insanlar kendi cenazelerinin ortada kalmaması için, kimseye yük olmamak için cenazelerini gömbilecek değerinde bir saate sahip olmak isterlermiş.

Aslında buradan da anlıyoruz zamanın kıymetsizleştiğini. Çünkü eskiden kıymetinin farkında olan insanlar zamanı doğru biçimde kullanmak için saat alırken şimdi ise zamanın, geçen sürenin farkında olamıyoruz. Aslında bir saat aldığımızı sanıyor onu aksesuara dönüştürüyor sonrasında

ise kolumuzdaki zaman akışını fark edemiyoruz bile.

Mekanik saatlere olan ilgi ise bir hayli azalmış sebebi ise kullanımının yeni saatlere göre zor oluşuymuş. Çünkü saatin yaz kış farkına göre ayarı değişir bunu anlayıp düzeltmek ise biraz da sabır istermiş. Bu yüzden Abdülaziz Usta mekanik saatleri insanların şartlara, önümüze çıkan engellere, zorluklara ve güzelliklere karşı değişkenlik gösteren duygularına benzetiyor. Bu yüzden biz insanlar mekanik saatlerden hızlı bir biçimde sıyrılmışız. Aynı şekilde bize zor gelen insanları, bize nasihat bilgi veren yaşlılarımızı hayatımızdan çıkarmak

istediğimiz gibi. Zaten artık yönetilmek değil yönetmek, akıl almak değil vermek, zoru değil de kolay olanı seçmek günlük hayatımızda daha çok tercih ettiğimiz şeyler haline gelmeye başladı. Akıl akıldan üstündür atasözünü unuttuk. Çıkan engel ve zorlukları aşmaktan kaçıyor ve pes ediyoruz.

Mücadeleci ruhumuzu kaybediyor en çok da kendimize zarar veriyoruz. Birçok şeyi değersizleştiriyoruz. Zor ve güzel olanı seçmeyerek emeğe karşı olan saygımızı azaltıyoruz çünkü ustanın dediğine göre işçilik olan saate hak ettiği fiyatı biçince insanlar almıyormuş.

Aslında mesleğe de talep bu yüzden azalmış çünkü artık insanlar işlenmiş saatin tamir fiyatına yeni saatlerden birini alabiliyor,

2002 Külâhçılar Sokağı - Soldan Kadir Uğur, Durmuş Akın, Abdülaziz Çetin

bu da toplumumuza emeğin değerini unutturuyor. Birçok değerimizi aslında kaybettik diyor Abdülaziz usta. "Belki içlerinde en ehemmiyetsizi saatlerdi. Saatlerimizi kaybedince zamanımızı da kaybettik. Sabah erken kalkmayı akşam erken yatmayı, uykumuzu tam alıp işlerini hakkıyla yapmayı. Günümüzü, akşamımızı namaz vakitlerine göre ayarlamayı, gecenin ve gündüzün bereketinden faydalanmayı unuttuk. Zamanımızı unuttuk ve kendimizi unuttuk.

Durmuş Akın ve Abdülaziz Çetin - Külâhçılar Sokağı - Karaman

Sabahın ilk ışıkları
daha gökyüzünü
boyamadan çalan
alarm sesiyle
uyanıyorum.

O melodi artık sıradan bir ses değil; her yeni günün, her yeni hayatın habercisi gibi... Uykulu gözlerle elim alarm düğmesine giderken hâlâ pijamalarımın kırışıklığını hissediyorum. Yorganın sıcaklığını ardımda bırakmak zor ama içimde garip bir heyecan: yeni bir okul günü.

Çabucak hazırlanıp çantamı sırtlıyorum. Baharın hafif serinliğini yüzüme çar-

yım yalan dünyanın..”

On beş dakikalık bu yolculuk, okul öncesi küçük bir mola gibi. Camdan dışarı bakarken ağaçların arasından süzülen güneş ışığıyla gözlerim kamaşıyor, ama içim aydınlanıyor.

Okula varınca ilk durağım kantin oluyor. Sabah mahmurluğu hâlâ üzerimdeyken, elimde sıcacık bir tost... Kantinde otururken tostun peyniri uzuyor, her ısırıkla içim-

deki uykusuzluk yerini hoş bir lezzete bırakıyor. Sabahın sessizliği, kantinde tost

yerken bile bir başka güzel. Yanımda bir arkadaşım, gülümseyerek o sabahı paylaşıırken günün ne kadar güzel geçeceğini hissediyorum.

8.15'te forma kontrolü. Aynaya

Azize Neslihan KIZIL

NECİP FAZIL KISAKÜREK SOSYAL BİLİMLER LİSESİNDE BİR GÜN

pıyor. Servis durağına yürürken ayaklarım hafif, yüreğim umutla dolu. Beyaz servis minibüsümüz köşeden beliriyor. Camları buğulu, içeriden kahkahalar yükseliyor. Şoför radyosunu açmış, hafif bir türkü çalıyor: “Neyine güvene-

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

son bir kez göz atıp yakamı düzeltiyorum.
Ardından 8.30'da ders başlıyor.

İlk iki ders İngilizce. Emine Hoca, sabahın ilk çiğ tanesi kadar taze bir disiplinle sınıfa girer. Gözlerinin kararlılığı, teneffüsün sakinliğini alıp kelimelere dönüştürür. Derinden asla ödün vermez; sesi, soluk soluğa uyanan bir çiçek gibi her köşeyi canlandırır. Yorgunluk, uykusuzluk... Hepsi onun umut dolu bakışında eriyip gider.

Üçüncü ve dördüncü ders fizik... Kapıdan içeri adımını atar atmaz, İbrahim Halil Hoca'nın sıcak "İyi akşamlar"ı sınıfın soğuk duvarlarını bile ısıtır. Babacan sesi, bir şöminenin kıvılcımını andırır, her terimi bir masal gibi gözlerimizin önüne serer. Onun yanında dertlerim, kapı-

nın dışında kalmış bir sese benzer.

Beşinci ve altıncı ders biyoloji. Bedia Hoca, derse süzülürken adeta yumuşak bir rüzgârın habercisidir. Sesi, rüzgârla dans eden taze yapraklar misali nazik ve huzur verici. Hücreleri ve organları anlatırken ağırlığı bile usul usul hissedilir; kalbimde ritmini bulur. Onsuz bir okul düşlemek, sessiz bir koridorun yankısı kadar eksik gelir.

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

Yedinci ve sekizinci ders kimya. Sınıf kapısı aralandığında, Nazım Hoca'nın neşeli adımları koridoru selamlar. Mizahı, deney tüplerindeki köpürme kadar coşku dolu, formüller ise onun sözleriyle dansa davet edilir. Ders, laboratuvar değil, bilgiyle örülmüş bir şenlik alanına dönüşür. Tahta ise onun kalemiyle adeta bir sanat eseri tabloya dönüşür.

Zil yok okulda, çünkü oto kontrol bizde. Teneffüslerde ya kütüphaneye giderim ya da projelerimizle ilgilenirim. Okulumuz Gazze'deki İsrail katliamına, Doğu Türkis-

tan'daki Çin zulmüne ve toplumsal şiddet gibi birçok hususa çok duyarlıdır. Okuldaki böyle etkinliklerde arkadaşlarımla beraber her zaman görev alırım.

Türk Dil Bayramı için etkinlikler hazırlıyoruz. Kütüphanede görevliyim, gelen öğrencileri sisteme işlerim. Azra, Aslı, Nur ve Aycan'la yan yana çalışmak, günüme umut ve neşe katar; onların şefkatli gülüşü, hüznünlü rafların arasında bir ışık huzmesi gibi parlar.

Öğle arası geldiğinde yemekhaneye geçi-

yoruz. Birlikte yemek yemek, o sıcak ortamı daha da güzelleştirir ve ısıtır. Öğretmenler, öğrenciler, hizmetliler, aşçılar... Hepimiz aynı sofrada buluşuruz. Hazret Usta ve Enes Usta aşçılarımız. Yine yemekhane çalışanlarımızla her öğle yemeğinde güzel bir sofralar kurarlar.

Yemekhanede beliren kararlı ve tanıdık adımlar, müdürümüz Ahmet Hoca'yı getirir. Sert bakışlarının ardındaki özenli bir kişilik ince bir yürek vardır. Projelerimizin arkasında dağ gibi durur. Destek dolu duruşu, sessiz bir kahramandır. O tamam dedi mi o iş olur gider. Sözü kısa ama etkilidir.

Bilgisayar laboratuvarına adım attığımızda, Hasan Hoca bizi karşılar; şakacı,-

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

Karaman Yunuskent Futbol Sahası

mizahi bakışlarıyla havayı yumuşatır, esprileriyle öğrenmeyi neşeyle örür. Her şeyi hemen halleder. Yanındaki Efe ve Bersis, onun bilgeliğine eşlik eden iki meraklı ve itaatkâr kalfadır. Odası dağınık görünse de istediğiniz bir şeyi hemen buluverir.

Şeref Hoca, edebiyat hocamız. Bizlere okuduğu hikâyeler, Mustafa Kutlu, Mustafa Çiftçi vs. hikâyeleri kalbimizde derin izler bırakır. Onun sesiyle ve geriden gelen bir fon müziği ile zihnimizde ve içimizde canlanan hikâyeler, bize olaylara çok yönlü bakmayı, hayatı farklı açılardan yorumlamayı öğretir. Şeref Hoca sayesinde kelimeler sadece anlatmakla kalmaz, ruhumuza dokunur ve bizi edebiyatın büyüsüyle yeniden yoğurur. Okuduğu hikâyelere kendi hayat hikâyesi de karışır. Kimi zaman Hecceelerde kahvehanede bir garson, kimi zaman inşaatta bir boyacı olur ve bir de bakarsınız ders bitirir.

Mustafa Hoca - biz ona çoğu zaman soyadı, Tetik Hoca deriz - kütüphanenin ses-

siz gölgesinde gizli bir kahramandır. Dışarıdan bakıldığında ciddi ve mesafeli görünse de, iç dünyası öğrencilerle dolu, içten bir samimiyetle örülüdür. Kütüphaneye her girdiğinde, raflara dokunuşuyla bile kitaplara hayat verir. Onunla yapılan her konuşma, bir düşünce yolculuğuna çıkarır insanı. Sessizliği öğretici, bakışı teşvik edicidir. Mustafa Hoca'nın olduğu yerde bilgi ağırbaşlıdır, ama aynı zamanda sıcaktır. Elinde uzunca şemsiyesi ve sırtında paltosunu görünce tek eksiğinin bir fotr şapka olduğunu düşünürsünüz.

Akif Hoca, müdür yardımcısı olmasına rağmen bir idareciden çok bir dost gibi yaklaşır bizlere. Sabah koridorda karşılaştığımızda yüzümdeki mahmurluğu bir anda unutturur: "Aman dikkat et, ayna güzelliğinden çatlamasın!" der gülümseyerek. Zarif sözleriyle günümüzü aydınlatır, ince düşünceleriyle kalbimize dokunur. Onun varlığı, okulun sadece bir bina olmadığını, içinde sevgiyle atan bir kalp olduğunu hatırlatır. Nezaketi, sıcak tavırları ve yumuşak

mizacıyla okulun sessiz melodisini oluşturur sanki. Murat hocayla beraber okulun her işine koştururlar. Elllerinden her iş gelir.

Okulun disiplin sütunlarından biri ise Murat Hoca'dır. Adı duyulduğunda koridorların rengi değişir; ciddiyeti, gölgelerin bile saygıyla eğildiği bir duruşa dönüşür. Sert sesi, bir defa yük-

Karaman Kemal Kaynaş Stadyumu

seldiğinde bile arkada bıraktığı düzen, okulun kalbindeki ritmi yakalamamızı sağlar.

Matematik dersleri geldiğinde Fazilet Hoca'yla buluşuruz. Dersler bazen biraz ağır ve yorucu geçse de, her bir soruda bizlere düşünmenin kıymetini öğretir. Anlatımındaki sabır ve çaba, bize sadece formülleri değil, mücadele etmeyi de aşılar. Onun o ciddi ifadesinin ardında, bizlere bir şeyler katma isteğinin parlayan bir ışık olduğunu biliriz. Bizlerle ilgilendiği kadar sokak hayvanları ile de ilgilenir. Arabasının bagajı sokak hayvanları için yiyeceklerle ve su bidonları ile doludur.

Müzik derslerinde ise Mesut Hoca sahne alır. O, sanatla bilimin aynı yolda yürüebileceğini gösteren bir yol gösterici gibidir. Sazıyla, sesiyle ve bilgisinin zarif ahengiyle, bizlere notaların matematiksel bir ritimle nasıl buluştuğunu anlatır. Mesut Hoca sayesinde müziğin sadece bir eğlence değil, aynı zamanda bir bilgelik olduğunu öğreniriz. İnce kadife gibi sesiyle bazen bir serenat yapar bize.

Sınıf hocamız Rüveyda Hoca ise okulumuzun en şirin ve naif yüzlerinden biridir. Yumuşak sesiyle sınıfın gürültüsünü bir anda durduran sihirli bir dokunuşa sahiptir; onun yanında olmak huzur verir. Okulun en genç öğretmenidir. Yeri incitmekten

çekinircesine nazik yürür okulun koridorlarında.

Din kültürü derslerinde Recep Hoca ile buluşuruz. Lafı uzatmadan, net bir şekilde, samimi bir dille konuları işler; her dersi, ruhu muza dokunan küçük bir öğüt gibi bırakır. Hep bir şeyler öğretme cabasında ayetlerden hadislerden örneklerle dersini anlatır.

Tarih derslerinde Serdar Hoca sınıfa adımını attığında, zamanın tozlu sayfaları birer birer açılır önümüzde. Anlattığı her hikâye, sürükleyici bir roman gibi akar. Bazen sert bir bakış atsa da, bizler o bakışların ardından gerçek bir sevgi taşıdığını biliriz.

İlknur Hoca coğrafya derslerinde bizi hem dünyayı keşfetmeye hem de dersin içine çekmeye başarır. Eğlenceli anlatımıyla haritaları bir maceraya dönüştürür; üstelik renkli kombinleriyle her sabah sınıfa adeta bir tazelik katar. Disiplinlidir, dersinde hiçbir eksik kalmasın diye çabalar.

Beden eğitimi dersinde Mahsun Hoca ile

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

buluştuğumuzda genellikle ciddi bir atmosferle karşılaşırız. Sınırlı hâli biraz ürkütse de, keyfi yerindeyken tam anlamıyla bizimle kafa dengi bir arkadaş gibi olur; bu hallerini yakalamak ayrı bir şanstır. Koridorlarda bir külhanbeyi gibi yürür. Renk renk eşofmanları ise okulumuza renk katar.

Edebiyat Uygulamaları dersinde Burcu Hoca, sade ve etkileyici diksiyonuyla sınıfı büyüler. Zarif duruşu ve içten tavırlarıyla okulun pek çok kız öğrencisine rol model olur; onun gibi konuşmak, onun gibi zarif olmak isteriz. Sakin ve dingin bir duruşun altında çalışkan bir kişilik vardır.

Ata Hoca, yani başmüdür yardımcımız, koridorlarda sesi yankılanır. Neşeli ise bazen bir türkü bile tutturur. Çok esprilidir ama kızcınca da etrafında pek bulunmamak isabetli olur. Okul koridorlarını çokça dolaşır, pek yerinde durmaz.

Bir teneffüste, kantinde küçük bir sahne kurulur sanki. Arkadaşım gitarını eline alır, ben yanına otururum. Şarkı sözlerinde

kaybolurum, dış dünya silinir. O anın inceliği, okul gününün sert kenarlarını yumuşatır; paha biçilemez bir melodidir.

Her ders öncesi biraz yorgun olsam da, öğretmenlerimizin sınıfa girerken umutla bakan gözleriyle enerjim geri gelir. Sınıfa doğru yürürken, merdivenlerdeki o isimlere gözüm takılır: Atatürk, Mevlana, Yunus Emre, Atilla, Mete Han, Bilge Kağan, İbn-i Sina, Sabahattin Ali, Fatih Sultan Mehmet...

Sırtımda çanta, içimde azim. Onların gölgesinde yürürken sanki bir miras taşıyorum. Sınıfa girdiğimde arkadaşlarımın gözlerine vuran ışık, kalplerindeki parıltıyı da ortaya çıkarır. Selam verirler, gülümserler. Bilgiye susamış bakışlarla dersleri beklerler.

Ve okuldan çıkarken içimde hep aynı düşünce:

“Keşke sabah olsa da yine gelsem...”

Çünkü bu okul, benim hikâyem. Her günü bir cümle, her anı bir şiir. Ve ben, o şiirin içinde bir virgülüm.

Karaman Necip Fazıl Kısakürek Sosyal Bilimler Lisesi

Eren AYDIN

KIRIK KUM SAATİ

*Gazzeli bir çocuğun
umut hikâyesi*

Bir zamanlar denizin çocuklara oyun alanı olduğu bir yerde, şimdi gökyüzü bile çocuklara bomba taşıyor.

Adım Yusuf, 6 yaşındayım.

Ve ben, gözlerimin önünde annesinin kollarında ölen bir bebeğin adını unutmamak için her gece onun adını içimden fısıldayan bir çocuğum.

Ben artık oyuncaklarımı değil, kardeşimin üstünü örten enkaz taşlarını taşıyorum.

Bizim sokakta çocuk kahkahaları sustu. Yerine ambulans sesleri geldi. Bizim evde çizgi film sesleri yok artık; gözyaşı, acı, keder var, Allah'a uzanan dualarımız var.. "Allah'ım bizi bu gece de koru..." diye başlayan, çoğu yarım kalan dualar...

Bir zamanlar umut bir kuştı kalbimizde. Şimdi o kuşun kanadı kırık. Ama hâlâ yaşıyor. Çünkü... "Umutsuz insan yoktur, umudunu zoraki yitirmiş insan vardır."

Ve biz, o umudu bizden zorla almaya çalışanlara karşı hâlâ direnen çocuklarız.

Bir sabah, babam “Ekmek almaya gidiyorum” dedi. Gitti.

O sabah bizim evde hâlâ kahvaltı yapılmamıştı. Ve biz bir daha asla birlikte kahvaltı yapamadık. Ekmek almaya gidip dönmeyen bir babanın yokluğu hep içimizde kaldı.

Küçük kardeşim Zeyneb, babamı hâlâ pencerenin kenarından bekliyor. Ona her gün “O şimdi cennette bize bakıyor,” diyorum.

Ama çocuk kalbi ikna olmaz kolay. Bekliyor hâlâ. Gökyüzüne her bakışında “Babam o bulutun arkasında mı?” diyor.

Oysa ben o gökyüzünden sadece savaş uçakları gördüm.

Bir gün, evimiz yerle bir oldu. Annem bizi son anda sokağa çıkardı. Ayakkabılarımız yoktu. Ama artık evimiz de yoktu. Zeyneb, oyuncak bebeğini almaya çalıştı.

Ben kucağımdan zor aldım onu. “Artık oyuncak değil, dua zamanı” dedim.

Sokaklarda yürürken bir duvar yazısı gördüm: “İnsan en çok nefessiz değil, umutsuz kaldığında ölür.”

İşte o an anladım. Bizi öldürmek isteyenlerin en çok korktuğu şey bizim umudumuzdu. Ve ben karar verdim: Ne olursa olsun, içimdeki o ışığı söndüremeyeceklerdi.

Bir gün bir gazeteci geldi sokağımıza. Adımı sordu. Gülümse dim. “Ben Yusuf, savaşa büyümüş ama

umudunu hiç yitirmemiş bir çocuğum.”

“En çok ne istiyorsun?” dedi.

Gözlerim doldu. Gözyaşlarımı saklamadım. “Yalnızca uyuyabilmek... Sessizce, bomba sesi olmadan, kardeşimin korkarak ağlamadığı bir gece istiyorum.”

Sonra durdum. “Ama en çok da oyun oynamak istiyorum. Ayağımı vurdukça ses çıkaran topum olsun. Attığım her golde ölen çocuklar dirilsin istiyorum.”

Onun gözleri de doldu. Fotoğrafımı çekti. Ama ben fotoğraflarda değil, gökyüzünde barışı görmek istiyorum artık.

Ben Yusuf.

Gazzeli bir çocuğum.

Ve bu dünyaya bir şey söylemek istiyorum:

“Eğer bir çocuğun umudu varsa, savaşın kazananı yoktur.

Ama bir çocuğun umudu kalmazsa, insanlık çoktan kaybetmiştir.”

Ben hâlâ bekliyorum.

Bir kuş gökyüzünü kanatlarıyla yırtıp geçsin, üstümüzde bomba değil, gölge yapsın. Bir gün bu topraklarda çocuklar yeniden “saklambaç” oynasın.

Bir gün, kardeşim Zeyneb, artık pencereye bakmasın.

Ve o gün geldiğinde, ben diyeceğim ki:

“Gördünüz mü? Umutsuz insan yoktur. Sadece umudu zorla elinden alınmak istenen

insanlar vardır.” Ama katil İsrail bizim umudumuzu hiçbir zaman yok edemeyecek. O umut bizi hep yaşatacak. Yüz binlerce ölsek de yaşamaya devam edeceğiz.

Bizi öldürebilirler ama modumuzu asla. o umut bizi her zaman diri tutacak ve üstün yapacak. Bu umut Siyonist İsraili korkutan. Ama o korkunuzla bir gün

yüzleşeceksiniz.

Filistin elbet özgür olacak. Filistinli çocuklar elbet özgürce koşup oynayacaklar.

Dünya Filistin katliamı konusunda kılını kıpırdatmadı biz bu sınavı kaybettik. Çocuklar parçalanırken sadece izleyen duyarsız dünya kaybetti lakin zafer inananların oalcaktır.

“İlim ilim
bilmektir,
ilim kendin
bilmektir.
Sen kendini
bilmezsen,
bu nice
okumaktır.”

Bu dizeleri ile yüzyıllar önceden seslenen Yunus Emre, aslında bize sadece ilmi, bilgiyi değil; dili, kimliği ve kendimizi hatırlatıyor. Çünkü insanın kendini bilmesi, önce ait olduğu dili tanımasıyla başlar. Dil bir milleti millet yapan, onu diğerlerinden ayıran en önemli unsurlardan biridir. Her kelimesi bir hatıra, her deyimi bir öğüt, her atasözü bir hayat tecrübesi taşıyan dilimiz, yalnızca bir iletişim aracı değil;

insanlığımızın aynasıdır. Küçüklüğümde beri duyduğum o tanıdık sesler, ninemin söylediği ninniler, babamın sabahları “yavrum” seslenişi, öğretmenimin tahtaya yazdığı ilk kelime... Hepsi Türkçeydi. Hepsi içime işledi, bir kimlik gibi üzerime sindi. Çünkü insan, diliyle yoğrulur. İnsan, diliyle büyür. Ve insan, diliyle ait olur bir yere.

Yunus Emre’nin sade, duru ve içten gelen Türkçesiyle yazdığı

şairleri bugün hâlâ okuyorsak, onun

Yağmur YAVUZCAN

DİLİMİZ KİMLİĞİMİZDİR

aynı zamanda kültürümüzün, tarihimizin, inançlarımızın ve

dili doğru, samimi ve yalın bir şekilde kullandığı içindir. Yu-

Fotoğraf : Fatih ÇİNDEMİR - Yunusça Bakmak Fotoğraf Yarışması

nus'un dili, halkın diliydi. O, Türkçeyi yüceltirken aslında insanı da yüceltti. Çünkü o çok iyi biliyordu ki dil bozulursa, insan da bozulur.

Bugün çevremize baktığımızda dilimizin yavaş yavaş yabancı kelimelerin etkisine girdiğini görüyoruz. Gençler arasında İngilizce kelimeler, sosyal medyada anlamsız kısaltmalar, tabelalarda Türkçeyle ilgisi olmayan isimler... Oysa bizim dilimiz, binlerce yıllık birikimiyle her duyguyu anlatacak kadar güçlü, her fikri taşıyacak kadar derin bir dildir. Biz dilimize sahip çıkmazsak, bu köklü mirası kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırız.

Türkçe bizim sesimizdir. Acıyı da, sevinci de onunla anlatırız. "Can" deriz mese-

la... Tek hece ama içinde sevgi, bağlılık, kardeşlik vardır. "Gönül" deriz... Kalpten daha derin, sadece bizde olan bir anlam taşır. Bu kadar güçlü bir dili hor görmek, onu bozmaya çalışmak, aslında kendi kimliğimize yabancılaşmaktır. Dilimize sahip çıkmak en büyük görevimizdir. Ama bu görev sadece edebiyat öğretmenlerinin, dil bilimcilerin ya da şairlerin, yazarların görevi değildir. Hepimizin görevidir. Sokakta konuşurken, sosyal medyada yazarken, mesaj atarken bile dilimize göstereceğimiz özen, bizim kendi değerimize verdiğimiz önemi gösterir. Bugün burada bu satırları yazabiliyorsam, geçmişte bu dili bize miras bırakan büyüklerimiz sayesinde. Yunus Emre

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ

gibi gönül insanların, Karacaoğlan gibi halk ozanlarının, Mehmet Akif gibi müca-
dele insanların sayesinde Türkçemiz
dimdik ayaktadır. Şimdi bu emaneti ko-
ruma sırası bizdedir. Unutmayalım: Dil,
sadece kelimelerden ibaret değildir. O bi-
zim geçmişimizdir, kültürümüzdür, hatta
geleceğimizdir. Türkçeye sahip çıkmak,
aslında kendimize sahip çıkmaktır. Çün-
kü dilimiz giderse, kimliğimiz de gider.
Yunus Emre der ki: "Söz ola kese savaşı,
söz ola kestire başı."
İşte biz de o sözü bulmak, o sözü yaşat-
mak için dilimize sarılmalıyız.
Ve son olarak diyorum ki:
Biz Türkçeyle var olduk, Türkçeyle yaşa-
yacağız. Çünkü dilimiz, kimliğimizdir.

Fotoğraf : Mustafa DOĞAN

Fotoğraf : Mustafa ERBAŞ - Yunusça Bakmak Fotoğraf Yarışması

Yağmur Ceylin GÜL

ORADA BİR KÖY VAR UZAKTA

keçilerine su
vermeye
iner dere
boyuna. Ha-

Bir köy var orada. Adı Gökçetaş
eski adıyla Şanşa. Benim
anneannemin köyü, ebem orada
doğmuş ve bir süre bu köyde
yaşamış.

Bize hep oradaki yaşamını, anılarını ve daha birçok şeyi anlatır. Dağların eteğinde, gökyüzüne biraz daha yakın bir yerde saklanır bu köy. Şehirlerin unuttuğu, takvimlerin atladığı bir zamana ait gibidir burası. Burada sabahlar telaşsız doğar. Ne alarm sesi çalar, ne de aceleyle bir telaşa düşer kimse. Gün, horozun ötüşüyle değil; toprağın kokusuyla başlar. Bir kadın elleriyle yoğurduğu hamuru tandıra bırakırken, bir adam

yat küçük ve sade şeylerin etrafında döner. Ve o sade şeyler, burada dünyanın en değerli hazineleri gibidir.

Çocuklar oyun oynar, bazen dizleri yara bere içinde olsa da gözleri daima neşe ile parıldar. Elma ağaçlarının gölgesinde sohbet ederler, çeşme başında taş sektirirler. Her biri doğanın koynunda büyür, her biri toprağın hikâyesini öğrenir daha konuşmayı öğrenmeden... Elektrik bazen vardır bazen yoktur. Ama gökyüzü her zaman oradadır. Ay, bir fener gibi süzülür damların üstünden. Ve yıldızlar, şehirde hiç bu kadar yakın görünmezler insana. Burada sanki elini uzatsan tutacaksın birini. Hayat kolay değildir Şanşa'da, ama doğaldır, gerçektir. Her lokma ekmeğin, her damla

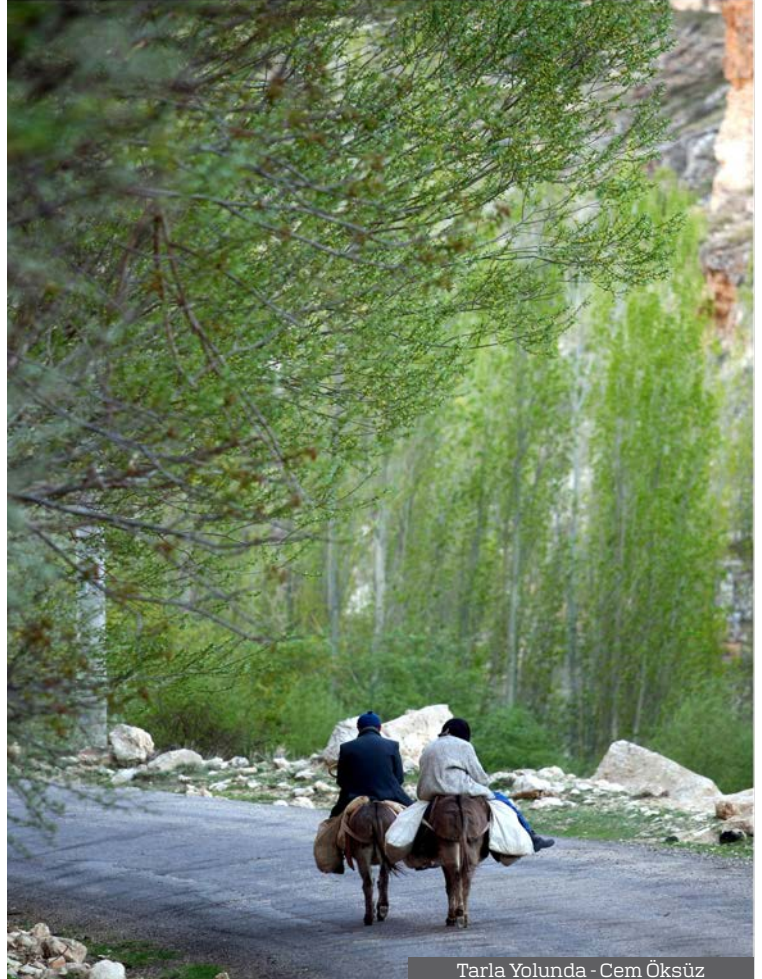
Fotoğraf : Durmuş CEYLAN

suyun bir emeği, bir anlamı vardır. Modern dünyanın unuttuğu şeyler burada hala kıymetlidir: komşuluk, sabır, şükür, nasip, kismet... Ekmek, sabırla kazanılır; su emeğin ta kendisidir. Buradaki insanlar her şeye rağmen doğal yaşarlar. Toprak ne verirse şükrederler. Bir kap yemek, bir bardak çay ve bir dilim ekmek yeter insana. Bazen rüzgâr eski bir şarkı getirir dağların ardından. O şarkı, bir ninenin sesi gibidir; hem hüznü hem huzurlu... Bu köy işte öyle bir yerdir. Kalabalıktan uzak, ama içi kalabalık... Ve yaz geldi mi köy bambaşka bir renge bürünür. Yaylaya çıkan yollar kalabalıklaşır, eski evlerin kapıları yeniden açılır. Dedelerin yüzü güler, neneler kucak açar. Herkes birbirini tanır, her selam bir hatıradır burada. Çünkü Gökçetaş'ta insan, insana yabancı değildir. Çamaşır iplerine asılmış yorganlar rüzgârla dans ederken, taze ot kokusu sarar yolları. Ekmek kokusu, tüten tandır bacalarından yayılırken çocuklar dut dallarına uzanır, ellerini ve kıyafetlerini dut rengine boyadıkları için annelerinin kızcacağını bildikleri halde...

Ve kış, burada kış bembeyaz bir sessizliktir. Sobanın çıtırtısı, tencerede kaynayan tarhana... Sobanın başında örülen yünler, geçmişten bugüne sabrın ilmesidir. Dışarı ne kadar soğuksa, içi o kadar sıcaktır bu köy evlerinin. Biri çay demler, diğeri bir

hikaye anlatır....Köyün patikalarında ağır adımlarla yürüyen bir eşek görürsünüz mutlaka. Sirtında odun sepeti, ya da belki iki teneke su... Gözleri kederli, yürüyüşü sabırlıdır. Sanki yüzyıllardır bu yolları tanıyor gibidir. Eşekler burada yalnızca yük taşımaz, adım adım köyün hafızasını taşır.

Bir de zeytin ağaçları var. Gövdesi kıvrımlı, dalları vakur. Her biri zamanla konuşmuş gibidir. Sessiz, sabırlı ve kökleri derinlerde. Baharda uyanır, yazın güneşte olgunlaşır, sonbaharda da bereketini sunar. Zeytin, bu köyde sadece bir meyve değildir; sofranın duasıdır, emeğin simgesidir. Yaşlı kadınlar, ellerinde sepetlerle zeytin toplarken, ağaçların altında çocuklar koşturur. Zeytin dal-

Tarla Yolunda - Cem Öksüz

larının gölgesi bile insana huzur verir. Her dalında geçmişin izleri, her tanesinde bir mevsimin sabrı saklıdır.

Bu köyün belki de en güzel yanı, insanlarının yüreğidir. Komşuluk hala eski zamanlardan kalma bir sadakatle yaşar. Bir evin bacası tütmezse, diğer evin insanları “Bir şeye mi ihtiyaçları var?” diye merak eder. Kimse birbirini yalnız bırakmaz, bir cenazede de, bir düğünde de herkes bir aradadır. Yardım etmek görev değil, içten gelen bir reflekstir. İnsanlar burada içten güler, gözünün içine bakarak konuşur ve oldukça samimi davranır. Şanşa’ya gittiğimiz zaman insanlarla konuştuğumda hiç yabancılık çekmemiştim çok güzel bir ortam vardı. Samimiyet orada hala en büyük erdem sayılır.

Ayrıca köydeki eğitimde tıpkı hayatın kendisi gibi samimi ve mücadele doludur. Gökçetaş’ta okul küçük olabilir, sıralar eski olabilir ama çocukların gözlerindeki öğrenme isteği, şehirlere meydan okur. Her sabah sırtlarında çantalarıyla toprak ve zorlu yol-

ları adımlayan çocuklar, geleceğe yürür aslında. Öğretmenler köyün hem bilgi taşıyıcısıdır hem de umut ışığı. Onlar sadece ders anlatmaz, bazen kardeş olurlar, bazen anne-baba, bazen bir köylü... Okul sadece bir bina değil, köyün kalbinde atan bir heyecanıdır. Kitaplar burada daha değerlidir çünkü her biri bir pencere açar dış dünyaya. Çocuklar bir sayfanın içinde deniz görür, bir hikâyede şehirleri dolaşır. Belki laboratuvarları yoktur ama düşünme güçleri laboratuvarından büyüktür... Belki yolları tozlu, belki imkânları az ama yüreği tertemiz bir yerdir bu köy.

Yalnızca bir köy değil huzurun ve sadeliğin vücut bulmuş halidir. Doğa ile iç içe, insanın insanla gerçek bağlar kurduğu bir yerdir. Burada her şey çok küçükmüş gibi görünür ama aslında hepsi çok önemlidir. Ekmek, gökyüzü, komşuluk, bir selam, bir gülüş... Ve insan fark eder ki, hayatı güzel leştiren şeyler aslında hep sade olanlardır. Belki haritada küçücük bir nokta bu köy, ama içimizde koca bir dünya...

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ

Yağmur
durmuş.
Gökyüzü
hâlâ gri.

Havanın nemi toprağa sinmiş. Sokakta çamurla karışık bir su birikintisi... Kimi zaman yetişkinler için bir sorun, bir engel olan bu görüntü, çocuklar için bir fırsat demek. Çünkü çocuklar, hayatı başka bir yerden izler. Onlar için yağmurun ardından kalan o sığ su, keşfedilecek koca bir deniz, oyuna açılan bir evren, düşlerini besleyen bir aynadır. Fotoğrafta,

Karaman'ın eski ma-

ettiğini hayal ediyor. Diğeri gölete adım atmış, yansımasını izliyor; ama gözleri daha ötede – hayalin tam ortasında. Bir kız çocuğu mor montuyla arka planda, bir başka dünyanın sessiz kahramanı gibi bekliyor. Sulara yansıyan bedenleri, gökyüzüne açılan birer pencere gibi... Evler eski, sıvalar dökülmüş, camların ardında belki soba yanıyor. Ama dışarıdaki çocukların dünyasında başka bir sıcaklık var:

Yağmur YAVUZCAN

YAĞMURLARDAN SONRA BÜYÜRMÜŞ BAŞAK

Oyunun
sıcaklığı. Kimi
zaman
bir futbol

hallelerinden birinde, zamanın yorgun bıraktığı evlerin önünde, birkaç çocuk suyla oynamakta. Birinin elinde iki dal parçası var. Belki onları bir oltaya dönüştürmüş, belki de koca bir gemiyi idare

topu, kimi zaman bir tahta parçası ya da bir su birikintisi... Her şey oyuna dönüşebilir. Çünkü çocuk olmak, azla yetinmenin değil, azda sonsuzu bulmanın adıdır. O küçük ellerle büyük düşler kurulur.

Fotoğraf : Mustafa DOĞAN - Abbas Mahallesi - Karaman

Fotoğraf : Mustafa DOĞAN - Karaman

O çamurun içinde bile hayata gülümsemek mümkün olur. Bu kareyi izlerken, insan kendi çocukluğuna gider istemsizce. Kışın yağın yağmurdan sonra ayakkabılar su alması diye poşetle sarılan ayaklar, ama yine de

Fotoğraf : Kadir KATIRCI

girilen su birikintileri... Annelerin kızmaları, ama yine de ertesi gün aynı oyunun oynanması... Çünkü çocukluğun yasası başkadır. Islanmak, kirlenmek, üşümek değil mesele – mesele, özgürce oynayabilmek. Bu fotoğraf, yalnızca bir mahallenin değil, bir dönemin ve bir ruhun da belgesi gibi. Modern çağın, çocukları beton duvarlara hapsedtiği bir zamanda, bu kare bize unuttuğumuz bir gerçeği hatırlatıyor: Oyun, çocuk için yalnızca eğlence değil; aynı zamanda bir varoluş biçimidir. O su birikintisinin çevresinde oynayan çocuklar, belki maddi imkânsızlıklarla büyüyor. Ama o anlık mutluluk, o bir damla hayal, birçok zenginliğe bedel. Çünkü çocukluk, yoklukta bile yeşerebilen bir çiçektir. Ve belki de en çok böyle karelere ihtiyacımız var bugün. Bize insan kalmanın, saf olmanın, mutlu olmanın en yalın halini gösteren karelere... Bir çocuğun suya düşen yansımasında kendi içimizde kaybolan masumiyeti bulmak için.

Eren AYDIN

BİR TOPUN PEŞİNDE KOŞAN HAYATLAR

Hayat, bazen bizleri öylesine savurur ki, neyi neyle karıştırdığımızı unuturuz. Melekler Ters Çalım Yemez bu unutuluşun, yanlış adımların ve kaybolan hayallerin hikayesidir.

Tuncay Günaydın, bizlere hayatın içindeki karmaşayı, ama bir o kadar da naif güzelliği gösteriyor. Taşra, yeşil saha, meşin yuvarlak ve insanların içine gömdükleri hayaller, bu hikâyenin temel taşları.

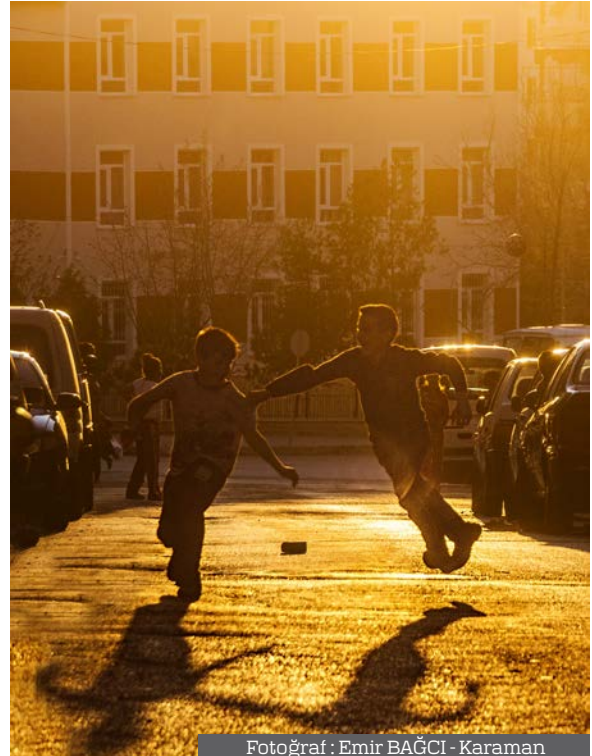
Günaydın'ın anlatısında yer alan taşra, bir yandan dar bir dünyayı, bir yandan

ise sonsuz olasılıkları içinde barındırır. Taşra, basit bir yer gibi görünse de, burada herkesin bir hikâyesi, kaybettiği bir şeyi vardır. İşte Günaydın bu hikâyeleri, her satırda biraz daha derinleştirerek, bizlere sunar. "Melekler Ters Çalım Yemez" de, bu taşra yaşamının içindeki naif aşkları, hasretleri ve umutları öylesine içten bir dille anlatır ki, bir nevi şiir gibi akar. İnsanlar, hayatlarının en anlamlı anlarını bu taşra sahasında kaybetmiş, bir ömrü bir topun peşinden tükenmiş şekilde yaşıyorlar. Ama ne gariptir ki, tüm bu kayıplar içinde bile bir umut ışığı vardır.

Hayaller, hep bir adım uzaktadır. Bir gol atılsa belki her şey değişecek, belki hayat başka bir yöne kayacak, belki "şimdi"

Fotoğraf : Emir BAĞCI

Fotoğraf : Emir BAĞCI - Karaman

Fotoğraf : Kadir KATIRCI - Karaman

dediklerimiz “daha önce” dediklerimize dönüşecek. Ama hayat, hiç de bizim istediğimiz gibi şekillenmez. Talih bir türlü yanımıza gelmez. O fırsatlar hep kaçar. O goller bir türlü atılamaz. Meşin yuvarlak, beklediğimiz şekilde yuvarlanmaz ve bu hep bir yenilgidir. Ama asıl yenilgi, kaybettığımız hayallerin, umutsuzca beklediğimiz anların peşinden koşarken,

aslında yaşamak için gereken cesareti bulamamamızdır.

Bu kitabın derinliğinde, sadece kayıplar ve yenilgiler yoktur. Tuncay Günaydın, taşra insanının saf ve temiz kalbini de bize sunar. O kalp, yaşadığı hayattan çok daha fazlasını ister.

Ama yine de her şeyin bir sınırı vardır. Taşra insanı,

kabuğunu kırmaya çalışırken, en derin acıları hisseder ve belki de gerçek hayatta kabukları kırmak, her zaman düşündüğümüz kadar kolay değildir. Yine de bu insanlar, meşin yuvarlağın peşinden gitmeye devam ederler. Çünkü bir şeye inanmak, insanın yaşama tutunmasını sağlayan tek şeydir.

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ

Hakkı Gani BAŞARA

PERDESİ YIRTIK DÜNYA

Dünya dönüyor ve döndükçe içindeki yaşam devam ediyor. Kimisi için yaşamın amacı aşk, kimisi içinse mal mülk... Bunların arasından ikinci gruba giren birisi var: Perdecisi. Perde dükkanı kendisinin tek dünyası. Bu dünyayı döndüren şey ise perdeleri. Onu yaşamda tutan şey bu perdeler. Düşüncelerinin ve rüyalarının içinde hep perdeler var. Çünkü perde demek para demek ve bu kağıt parçası da onun için yaşam demek. Kendisinin tek yaşam amacı perdeleri olduğu için dünyanın geri kalanındaki şeylere seyirci kalıyor.

“Seyirci olmak bazı insanların yazgısıdır. Her şeyi seyrederek tamamlarlar vazifelerini. Bir ömrü seyrederek geçiren toplumların yaşadığı bir çağa denk gelmek de bir yazgıdır. Seyreden insanlardan seyreden kalabalıklara dönüşen bir tür esirlik bu. Bir tür âhir zaman köleliği. Bu hale nasıl gelindiğini uzun uzun anlatmak yersiz. Çünkü kökünden kurumuş bir ağaca fayda verecek su henüz topraktan çıkmadı.” İşte bu düşüncelerle tanıyoruz Rıza'yı. Perdecisi de onu satın aldığı perdelerden tanıyor. Rıza gibi hayatları yine bu perdecisi dükkanından öğreniyoruz ve “Perdesi Yırtık bir Dünya'da” yaşadığımızı daha iyi anlıyoruz.

Mesela... Vehbi

Emmiyle yaşamın faniliğini anlıyoruz; bir küçük tebessümde, bir bardak çayın buğusunda. Ama perdecisi bunu anlamıyor, anlamak istese bile bunu kalbine yerleştiremiyor çünkü kalbi leylaklı perdelerle dolu.

Bir ticaret kılmadım, nakd-i ömür oldu heba;
Yola geldim, fakat göçmüş cümle kervan, bihaber.
Ağlayıp nâlân edip düştüm yola, تنها, garip;
Dide giryân, sine bîryân, akıl hayrân, bihaber.

Ya da Artist Rıfat ile bir tabak un çorbasıyla hayatın değişip tersine döndüğünü görüyoruz.

Gamına gamlanıp olma mahzun,
Demine demlenip olma mağrur.
Ne gam bâkî, ne dem bâkî, yâ Hû!

Yazının başında perdesi yavaş yavaş yırtılan bu dünyada iki tür insan yaşadığını bahsederken ilk grubu es geçmiştik. Bu gruba göre azarımız; aşkın gönül kapısını nasıl bir çakı bir kesikle çaldığını, deli divane gençlik ateşinin iki siyah gözle nasıl söndüğünü anlatıyor. Neriman'la bize dünyanın perdeleri yırtılsa da böyle aşkların devam ettiğini

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ

gösteriyor...

Ya şevk içinde harâb ol, ya aşk içinde gönül,
Ya lale açmalıdır göğsümüzde, yahut gül!

Bu kitapla aslında her birimizin yavaş yavaş kitabımızın ana karakteri olan perdecide benzediğini görüyorum. Kalbi duygularla değil de maddiyatla dolu olan, “kağıt” dendiğinde aklına kitap veya yazı yazmak yerine kağıt para gelen kişilere dönüşüyoruz. Bizi etkilemesi gereken olaylara kayıtsız kalıyoruz ve git gide hissizleşiyoruz- aynı perdeler gibi. Bir işle meşgulken bedenimiz orada olsa bile ruhumuz başka dükkanlarda hesap kitapla uğraşıyor oluyor. Dünya kadar malımızın, toprağımızın olmasını istiyoruz ama birkaç metrelik toprağın ölümle yeteceğini unutuyoruz...

İşte bu yazının yazılma sebebi bu, okunma sebebinin de bir farkı ndalık olması için

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ

yazıyorum. Çünkü perdelerimiz ne kadar şaşıla, renkli ve parlıtlı olursa olsun son giyeceğimiz “perde” sade, beyaz renkli ve herkesinkiyle aynı olacak. Yazıyı kitabın bana kazandırdığı en önemli farkındalığı şu tek satırla özetlemek istiyorum:

“Ey insanoğlu, Kaf Dağı’na çıkacak kadar büyük olsan da, kefeni sığacak kadar küçüksün.”

Fotoğraf : Feyzullah TUNÇ - Karaman

Çizim : Olcay Türkan GÜRBÜZ - Eski Hükümet Caddesi - Karaman

İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendin bilmezsin
Ya nice okumaktır

Okumaktan murat ne
Kişi Hakk'ı bilmektir
Çün okudun bilmezsin
Ha bir kuru ekmektir

Okudum bildim deme
Çok taat kıldım deme
Eğer Hak bilmez isen
Abes yere gelmektir

Dört kitabın mânâsı
Bellidir bir elifte
Sen elif bilmezsin
Bu nice okumaktır

Yiğirmi dokuz hece
Okursun uçtan uca
Sen elif dersin hoca
Mânâsı ne demektir

Yunus Emre der hoca
Gerekse bin var hacca
Hepisinden iyice
Bir gönüle girmektir

Yunus Emre

www.instagram.com/kaldirimlar.sbl

www.facebook.com/karamannfksbl

www.karamansbl.meb.k12.tr

@kaldrmlar2